

IPA TRAMP 2019

V termínu od 10. do 12. května 2019 se uskutečnil pátý ročník trampské akce naší ÚS Plzeň. A zkráj to vypadalo, že na počty účastníků bude rekordní. Průběžně přihlášených 16 zájemců vypadalo slibně. Nakonec několik pravidelných účastníků bylo nuceno odvolat svoji účast z osobních, služebních nebo zdravotních důvodů a několik dalších zájemců se zaleklo značně nepříznivé předpovědi počasí. Proto z toho nakonec byla jedna z nejnižších účastí. Slibovaného deště a nízkých teplot se nezaleklo pět statečných, čtyři muži a jedna žena. A ještě je třeba připočíst jednu fenku.

Poprvé jsme na cestu vyrazili autobusem a ne vlakem. Z CANu jsme odjížděli jen dva, cestou přistoupili další dva a na autobusové zastávce v Úterý nás čekal poslední z odvážných.

Úterý je malá obec mající 450 stálých obyvatel. Pro svoji malebnost si ji často vybírají filmaři pro natáčení. Filmařsky zajímavá místa nás nezaujala ani zdaleka tolik jako místní pohostinství, kde jsme poseděli, probrali věci uplynulé během roku a také povečeřeli. Seděli jsme venku a užívali si nečekaně vlidného počasí. Osvěžení jsme se pak vydali na cestu vedoucí podél **Úterského potoku**. Ten pramení západně od Bezvěrova a ústí do nádrže Hracholusky. Délka toku je 34,1 km, ale to jsme opravdu neměli v plánu absolvovat celé. Na první den jsme měli naplánovanou nijak dramatickou vzdálenost a tak jsme hned po cca 4 kilometrech začali hledat vhodné místo na přenocování. Když jsme narazili na klidné místo s vybudovaným ohništěm, nebylo co řešit. Počasí působilo pořád nevýhrůzně a tak se tři z nás rozhodli, že noc stráví pod širákem. Lukáš s Ivetou si sestavili přístřešek, který vzhledem ke své velikosti připomínal hangár a kam bychom se v případě nouze pohodlně vešli všichni. Poté jsme rozdělali oheň a to stylově, jen pomocí křesadla. U ohně jsme zavzpomínali na našeho zesnulého bývalého předsedu, pravidelného účastníka trempů. Protože jsme na něj nevzpomínali nasucho, tak se posezení u ohně protáhlo dost přes půlnoc.

Druhého dne nás přivítal den drobným mrholením. Posnídali jsme se zásob a zabalili věci. Hned poté začalo celkem nepříjemně pršet. Tak jsem poprvé po pěti letech vyzkoušel nepropustnost svého ponča. Všichni jsme byli na počasí dobře připravení, takže jsme vytrvalý déšť brali jen jako zpestření cesty. Ta ještě chvíli pokračovala podél Úterského potoka a pak se stočila stranou (bohužel do kopce). Možná i díky dešti a nižším teplotám jsme postupovali celkem svižně. Pak déšť ustal a na další část cesty vedoucí k dalšímu záchytnému bodu, jsme mohli odstrojit pláštěnky a ponča. Procházeli jsme lesem i okolo polí s pasoucími se koňmi. Do záchytného bodu v obci Nová Ves jsme dorazili přesně. Přesně ze dvou důvodů. Zaprvé zrovna začalo pršet a za druhé zrovna otevřela místní hospoda. Tím se eliminovala první nepříjemnost a my si v suchu a teple mohli dát trochu časnější oběd z překvapivě velkého výběru jídel.

Moderní dobu a technologie nelze zastavit a někdy to ani není na škodu. Díky šikovným aplikacím v telefonech jsme sledovali postup dešťových mraků a vyplánovali si potřebné okno bez deště, které nám vystačí na další cestu. Do další výspy civilizace to nebylo nijak

daleko a po pár kilometrech nás vítala obec **Konstantinovy Lázně**. Ta se nachází v nadmořské výšce 528 m a první písemné zmínky jsou z roku 1838. Zde jsme nemohli vynechat návštěvu a ochutnávku Prusíkova pramene. Je to minerální uhličitá voda s nepatrným sirovodíkovým pachem o teplotě 9,9 stupňů Celsia, vyvěrající v pavilonu v lázeňském parku. Napili jsme se dosyta a chvíli odpočívali na lavičkách v okolí pavilonu. A nechali se nečekaně hřát sluncem, které vykouklo z pod mraků na celých deset minut. Následně se přihnaly tak černé mraky, že jsme raději utekli do místní hospůdky U řezníka Krkovičky. Zde jsme nebyli nijak zvlášť spokojeni s nabídkou, ale aspoň jsme zde přečkali silnou dešťovou přeháňku, která byla chvíli kombinovaná i kroupami. Hned jak to počasí dovolilo, opustili jsme lázeňské městečko a šlapali na **Hradištský kopec**. Je to čedičová hora s plochým vrcholem ve výšce 623 m n.m. Cestou na vrchol jsme navštívili přírodní koupaliště v místním lomu, které vzhledem k počasí bylo nepřekvapivě prázdné a ani nás nijak nelákalo k osvěžení. Po vystoupení na náhorní plošinu jsme už jen hledali nějaké vhodné místo na rozbití tábora. Převážně listnaté lesy a mokrá tráva nebyla vhodná na tábor, ale nakonec jsme našli kus jehličnatého lesíku. Jelikož každou chvilku drobně pršelo, nikdo z nás nepřemýšlel nad možností spánku pod širákem a všichni jsme se jali stavět přístřešky různých tvarů a velikostí. Opět jsme rozdělali oheň, který byl o to vítanější, že s nastupující nocí se citelně ochladilo. Únava z celodenního putování a možná i zima byla důvodem toho, že jsme do spacáku všichni zalezli mnohem dříve než den předtím.

Noc byla klidná a zamračené a větrné ráno nás přivítalo teplotou 5 stupňů Celsia. Posnídali jsme, zabalili si věci a zamaskovali všechny stopy po naší přítomnosti. Pak se s námi rozloučil Michal, který se vracel zpět do Úterý, kde na něj čekal jeho plechový oř. My ostatní jsme pokračovali cestou po Hradištském vrchu, který jsme obešli dokola a udělali si malou odbočku k Panně Marii ve skále. Poutní místo usazené uprostřed skalnatého okolí je opředeno legendou o zářící ženě s malých chlapcem, kteří si hráli se ztracenou dcerou hajného. Vděční rodiče pak postavili na místě poutní místo, kam se chodili modlit lidé ze širokého okolí.

Po návštěvě toho místa jsme sestoupili zpět do Konstantinových Lázní, doplnili již vypotřebované zásoby vody z Prusíkova pramene a pak nás čekalo jen místní malé vlakové nádraží a cesta zpět do Plzně.

I přes poměrně nepříznivé počasí se (minimálně mě) akce jeví jako podařená. Malá, ale kompaktní a ke všemu odhodlaná skupinka dobrodruhů si víkend užila. I přes počasí, které nás brzdilo, jsme ušli slušných 27 km a pokochali se krásou dalšího kousku západních Čech. Musím poděkovat všem účastníkům - Mílovi, Michalovi, Ivetě a Lukášovi za víkend strávený v příjemné společnosti. Protože vydařená akce se hodnotí ne podle počasí, ale podle lidí se kterými je prožita. Tak za rok zase Ahoj.

Sepsal : Pavel Gregr

